

There are no translations available.



Vîrfurile Buila și Vînturarița din masivul Căpățîinii sînt despărțite de o șa (Ștevioara). E mică distanță între vîrfuri. Am plecat cu Adi de la schitul Pahomie pe la 7 jumate dimineața și în jur de 11 ne făceam poze cu indicatorul Vînturariței: 1885m. Pauza de rigoare. Scrutam cerul și ne rugam la Dumnezeu dea senitătate peste drumeți.

Nu am stat mai mult de 20 min pe vf.Vinturaritei si am pornit la drum spre Buila. Un drum usor de vreo juma de oră. Din păcate, pe Buila (1849m) nu există vreun indicator, doar o grămăjoară din pietre. Că tot e parc național...

Ne mișcasem bine (Adi in avangardă) iar cerul se curățase de niște prafuri de nori. Așa că ne-am incumetat la un alt drum de intoarcere spre bază. Am luat-o spre Curmătura Builei, urmînd ca odată ajunși la stîină să apucăm stînga spre schitul Pătrunsa. Călcam iarba groasă de-ți venea să muști din ea ca din ibovnică. Stîncă se ițea din loc în loc si trebuia să fii atent să nu sucești glezna. Cam in 45 de minute am ajuns undeva in apropierea stîinii si ne-am așezat după niște bolovani ca să mîncăm ceva. Cîinii ne-au simțit, au lătrat niște minute și s-au potolit. Probabil că ne așteptau să ne apropiem ca să ne cerceteze mai bine.

Ca la orice popas cu aruncare de rucsaci, o descălțare de cîteva minute face cît un masaj de saună. Nu ne-am intins, totuși, prea mult și am luat-o din loc. Cîinii și-au reluat prezentarea, dar cum erau ciobani la stîină ne-au lăsat in pace. ciobanii ne-au zis că pîină la schitul Pătrunsa facem o oră. dar cum ciobanul are alți timpi, noi am socotit ca ar fi o oră jumate. Păcat că nu ne-au dat detalii despre drum. Nici noi nu i-am intrebat si... mare greșeală!

După o scurtă coborîre (este și un indicator) începe străbatere de versanți. Parcursul ăla groaznic în care glezna e organul care bate ca o inimă și analizează ca un creier. Timpul se scurge, ne ținem de marcaj, dar ora aia ciobănească începe să se dilate. Și odată cu ea și muntele...

Sirul nostru indian din două persoane se scurge pe munte, cu picioarele afundate în iarba deasă, groasă și înaltă. Din ce în ce mai greu. Urcăm și coborîm, tăiem muntele cu glezna.

De undeva de pe o creastă se vede întreaga vale unde s-a construit schitul Pătrunsa. Mai degrabă un luminiș. Vedem turlă de biserică și într-o parte, peste pîlcuri de copaci ceva case. Sîntem între cruci pentru că pe un alt vîrf, în spatele nostru o cruce înaltă binecuvînteză locurile. Peisajul frumos, nimic de zis doar că nu mai găsim marcajul! Avem în față un versant de coborît, zeci de metri de stîncă și iarbă. Oriunde ne-am duce, în stînga sau dreapta, nimic. Nici-o scăpare. Doar în față, trebuind să coborîm cumva. Sun pe cineva din Vîlcea, dar explicațiile nu mă ajută. Ne învîrtim în zonă. Nu mai chem nici de poze, nici să răspund la telefonul care suna prin rucsac. Ne încumetăm la coborîre, mai ales că Adi dibuise un marcaj, undeva pe o stîncă. Nu credeam că o să fie ultimul marcaj (pentru mult de atunci înainte).

Nu înțelegem din ce motive nu au pus niciun indicator în zonă. Plecasem de aproape 2 ore de la stîncă și niciun indicator pe drum, în afară de cel deja menționat (iar toate indicatoarele din zonă au vopsea dusă, rămînînd doar contur pentru litere și ceva culoare la semnele de traseu). La un moment dat ne despărțim, fiind într-o zonă ca de pîlnie, cu scopul de a găsi cumva marcaj. Tare ne mai doream să ne întîlnim cu cei care se ocupă cumva de Parcul astăzi Național... Coborîrea, pe orbeste, continua oricum. Am decis să ne deplasăm pe fund, ținîndu-ne de..iarbă. Undeva în față, departe, se vedea pădurea și în mintea noastră era similitudine cu scăparea.

Trecuse bine de ora două și noi ne țîram pe fund coborînd. Dar unde? Știam că mai mai cîte o liniuță la telefoane, rezervă energetică pentru salvamont. Mi-e greu să transcriu cuvintele din acele momente. Sînt prea intime.

Încet-încet ne apropiam de zona de pădure, dar speranțele noastre începeau să se ștergă. Ceea ce noi credeam că ar putea fi intrare în pădure începea să se transforme cu salt în pădure. Peste puteri. Și aproape peste răbdări. Ne-am trezit practic că stăm pe stîncă ierboasă

privind către copăcime: codru pe versant. Panta ca panta, dar cum făceam noi saltul existențial în pădure ?

Pentru că la mijloc era vorba de existența noastră concretă. Tot mergînd noi agățați de stîncă, într-un loc se ivea posibilitatea de a sări într-un copac. Nu avea crengi prea groase dar era singura posibilitate. Primul care a sărit a fost Adi. Cu o mîină a prins o fantă în stîncă și cu cealaltă căuta să se apuce de crengi. Saltul a fost precedat de un mesaj către familie.

Cu chiu cu vai, amîndoi, întregi am intrat în pădure. Mie mi-a rămas rucscaul în copac dar m-am întors după el. Și din nou în panta, din copac în copac, ca doi betivi printre felinare. Nu știu dacă era disperarea dar nu se zărea luminița. Nu știu cit de prezențiu era Domnul în inima mea, dar pe buze era atostăpînitor. Adi avea niște metri buni în față iar la un moment dat mi-a zis să o iau în stînga pentru că coboram degeaba. Mă tîram strîngînd vorbe de duh între dinți. După niște minute, printre crengi în față zăresc mult albastru. Ar fi două variante: ori e un luminiș, ori e mare scăparea. Sleit dar încep să alerg, deși mă durea tare un picior după o accidentare la coborîre. Pas după pas și...intr-adevar ies într-un luminis și cit pe aci să mă lovesc de un trunchi. Trunchi care purta un simbol. Galben. Marcajul!!! Il strig pe Adi și mă prăbusesc pe iarbă!

Undeva în apropiere trebuia să răsară schitul Pătrunsa...Ceasurile, poate 3, poate deja 4. Nu mai tin minte. Nu mai știu cit de repede am ajuns la schit. Dar acolo, după un schimb de vorbe cu staretul am pornit către o sursă de apă și hrană. Căci nu ne lăsa staretul și monahii să plecăm fără să mincăm ceva de la sfîntul locaș...

Sursa: www.umblarici.ro